

Feministisk Ledernetværk 2021.

Møde 1. (Torsdag den 28.januar 2021 på teams.)

Susanne Fast Jensen bød velkommen og startede mødet med at fortælle historien om, hvorfor og hvordan FL startede i tidernes morgen.

Netværket s formål er at udveksle erfaringer og fremme ligestilling i samfundet.

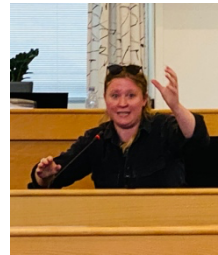
Netværket har hvert år en "værtinde" der laver program og styrer møderne.

Nina Groes har været værtinde i de seneste 3 år. Men i 2021 er den nye "værtinde" for netværket : Karina Willumsen.

Karina startede med at præsenterer sig selv, hun er sangmusiker, matros og konsulent. Derfor skulle vi også starte med, at synge en fællessang på teams.

Karina fortalte herefter om sit arbejde med ligestilling. Hun har arbejdet meget med LGBT, men også ligestilling i alle mulige andre regi.

Hun skriver satiriske sange til mænd, blandt har hun skrevet en til Joachim B. Olsen og Lars Løkke. Hun har arbejdet med erhvervsskoler, og tog for nylig en erhvervsuddannelse som matros.

Karina Willumsen

Præsentation af alle deltagerne. Vi er 35 deltagere med på FL i år. Laboranter, IT branchen, skolelærere, forsikringssektoren, finanssektoren, sygeplejerske, socialrådgivere, murer, m.m. Deltagerne fortæller om de udfordringer de har med sexismen, uligeløn og ligestilling generelt, privat og på arbejdet.

Vi kunne konstatere at vi alle havde mange fælles udfordringer, og at alle kunne genkende dilemmaerne.

Vi er alle i netværket enige i, at det der bliver sagt på møderne, skal behandles fortroligt.

På den måde kan vi dele mange historier fra vores egne organisationer. Hvis man vil dele noget fra netværket eksternt, så skal man snakke med den der har fortalt historien, og høre om det er ok at dele oplysningerne videre.

Mange i netværket er optaget af, at der er ligeløn. Men også øvrige perspektiver på køn. LGBT udfordringer m.m.

Derfor kommer dette notat, heller ikke helt ind i kernen af vores drøftelser. Så hermed en opfordring til at deltage i netværket, du får værdifuld viden med dig.

Karina præsenterede herefter årets program for FL2021.

Sexisme, Arbejdspladskultur, repræsentation og ligeløn er årets temaer.

Det bliver grundfundamentet i år, også for vores oplægsholdere. Når nu vi skal holde møder på teams, så køb jeres ynglings snacks og vin, så der bliver hygget derhjemme, når vi nu ikke kan hygge sammen.

Vi laver også en lukket Facebook gruppe, hvor vi kan dele tips, links og andet der kan glæde, berige og inspirere andre i netværket.

Laila opretter og sender invitationen til alle, og laver en frivillig deltagerliste som vi kan bruge, som vi har lyst.

Møde 2. (Torsdag den 4.marts 2021 på teams.)

Vi startede lige ud med en fællessang på teams, som allerede er en tradition for holdet.

Anja Bo var denne gang oplægsholder på FL2021 og talte om sexismen i medierne:

TV2 har fra starten etableret en strukturel sexismen, ved f.eks. at lave værtpar som "En ældre mand og en yngre kvinde"

Hvem optræder i medierne?

En optælling af kilder på TV viser at kilderne primært er en Mand/hvid/byboer/veluddannet.

Deadline har lavet en optælling af deres kilder, kun hver fjerde var en kvinde. Og her har vi endnu ikke talt om race, handicap m.m.

DR2 mener at det er svært at flytte alle kilderne, så det kan blive 50/50 kønsfordeling – i dag er det 39% kvinder.

"Vis os alle sammen at ligestilling ikke er afhængig af rigide kvoter, fordi i magtmænd er opgaven voksne uden"

skrev Anja Bo på Facebook og fik senere svar i avisen :

Selvfølgelig ville vi gerne have balance. Men vi kigger på, hvem der er stærkest til at formidle nyheder lige nu – Marie Buss, Chef for TV avisen.

Anja Bo mener, det er svært at udfordre kønsstereotyper.

i drøftede hvad der skal til for at udfordre mangfoldigheden – blind rekruttering, kvoter, opmærksomhed på bias. Generelt får mænd 1.800 kr. mere i løn end kvinderne på TV2.

Mandlige TV værter får 4,5 % mere i løn end deres kvindelige medværter på DR. Det konstaterer en undersøgelse lavet i kølvandet på Sofie Lindes udtalelse om at der ikke er ligeløn. (undersøgelse lavet i 2020)

Herefter drøftede vi ledelse, ud fra spørgsmålet: Hvad med ledelse, er kvinder og mænd lige gode ledere?

Kvinder er mere empatiske mener en af deltagerene, men oftest omtales kvinder unuanceret, mens mænd omtales nuanceret.

2. Bølge af #Metoo som Sofie Linde startede, blev bakket op af 1600 medunderskrivere, fra mediebranchen.

Resultatet blev at mediemændene med Jens Gaardbo i spidsen skulle sidde og drøfte 2. bølge af #Metoo på medierne. Helt grotesk.

Kvinderne kunne ikke udtale sig, fordi de havde en holdning (som er kendt) til #Metoo, og derfor kunne de ikke deltage i debatterne, mente ledelsen.

Strukturen bag ved, var altså at kvinderne ikke kunne udtale sig. Jens Gaardbo som selv havde en sexismesag med sig, skulle stå i spidsen for udsendelsen, selv om man godt vidste det i ledelsen. Han var altså ikke uvildig iflg. ledelsen !

Nu har en advokatundersøgelse i TV2 afsløret en masse tilfælde i TV 2 – det er oftest praktikanter eller korttids ansatte som lider i denne struktur.

Sårbare medarbejdere: Praktikanter – uden erfaring. De kvinder der har været på barsel, har betalt en pris på lønnen.

Grænseoverskridende mænd – Fortsætter karrieren:

TV2- TV2

TV2- Ekstra bladet

TV2- Gyldendal

DR – Rakkerpak

Mændene fortsætter bare deres karrierer, efter at de er blevet fyret for grænseoverskridende adfærd.

”Dead man walking” hvornår får det konsekvenser for mændene. Kan de være en del af løsningen, når de har været en del af problemet?

Hvordan kan vi snakke sammen om problemerne, det er jo et dilemma at sprede rygterne, så hvordan får vi løst det?

Ord mod ord – påstand mod påstand....

Hvad kan vi gøre?

En af deltagerne delte et konkret aktuelt dilemma fra sin virksomhed, som vi drøftede, hvordan kan vi komme videre med sagen?

Nogens frisprog, bliver andres fængsel. Hvornår skal man gå videre med sin viden? Må man gerne dele andres historie?

Det er nemmere at sige fra i dag, efter Sofie Linde har sagt det højt.

Mange arbejdskulturer har en grov tone, og det er svært at sige noget i en sådan kultur. For vi er også en del af kulturen.

Vi går også selv rundt som katten om den varme grød – skal vi finde os i det ? Har du selv lagt op til det? Hvad for noget tøj har du på?

Hvis du ikke kan lide lugten i bageriet o.s.v.

De lange ben og de korte sætninger, det er den ideelle praktikant.

Man skal sige det, tale om det. Få det italesat, når grænserne overskrides. Men vi er først begyndt at få et sprog for det nu.

Arbejdsgiveransvar – det objektive arbejdsgiveransvar- er meget vigtigt, og der skal kigges på erstatningerne, de er alt for lave p.t.

Nul tolerance, skal det være udgangspunktet på arbejdspladsen? Skal man have en politik på området? Er det pigerne mod drengene?

Der er brug for smidige strukturer.

Hvis du har spørgsmål så kan du skrive til Anja Bo på denne mail: Contact@anjabo.com.

På mandag den 8.marts er der en del aktiviteter – check vores Facebook side, der ligger links.

Karina skal skrive en sang om året der er gået for kvindfo - den offentliggøres på mandag i P1. ”Hvis man ikke må slikke på Anette Heick, hvad må man så?”

Marie Gudme og Camilla Søe kommer næste gang den 15.april og fortæller om #En blandt os, som de har startet op mod sexismen.

Møde 3. (15.april 2021 på teams)

Marie Gudme (S) og Camilla Søe (V) præsenterede deres arbejde og oplevelser med #En blandt os.

Hvordan det hele startede og hvilke reaktioner der kom.

Det hele startede med at de lavede et debatoplæg, som hurtigt gik viralt.

Camilla slog ud på kroppen, da hun slog sit opslag op på Facebook. 20 minutter efter, hun havde slået sit opslag op, blev hun ringet op af en af ledelsen i venstre, der ville have en snak med hende.

Men Camillas oplevelse var, at samtalen gik ud på at hun skulle stoppe sin aktivisme. Det var et forsøg, fra venstre, på brandslukning og ikke et kig på, hvordan problemet kunne løses. Marias oplevelse var den samme.

Deres egne grænser skulle overskrides mange gange undervejs, og heldigvis vidste de ikke hvad de skulle udsættes for, da det hele startede op.

Det var vigtigt for dem, at det skulle vises, at det var et problem i alle partierne, og ikke kun i eget parti.

Da de skulle skaffe underskrifter og vidnesbyrd kunne de mærke, at de havde fat i noget stort.

Politiken krævede navne og partier før de ville trykke artiklen, de ville ikke acceptere anonyme personer.

Så initiativgruppen blev nødt til at kontakte dem, der havde skrevet i deres dokument, for at få navnene frem på vidnesbyrd. Alle gik ind og satte navn og bekræftede deres navne, efter opråb om at stå frem, for at Politiken ville trykke historien. Camilla oplæste nogle skrækkelige vidnesbyrd, fra #En blandt os, for os i netværket. Der er alt fra små chikanerier, til decideret voldtægt, af dem der kom med vidnesbyrd. Det var så frygteligt, at initiativtagerne var nødt til at hente hjælp, psykolog hjælp m.m. Det har omkostninger at sige tingene højt.

Verdens største kampagnehold, gik i gang med #En blandt os – det var et fantastisk fællesskab der opstod. Det var så fantastisk at opleve opbakningen i gruppen, at ingen ville stoppe. Der blev lavet hashtag.

DF og Ny borgerlige er ikke med i gruppen, de ville ikke være med. Et tidligere medlem af DF stod frem og sagde at det også foregik hos dem, men det er afvist af DF og ny borgerlige. Det foregår ikke hos dem, siger de.

Kvindernes håb var at kronikken/artiklen ville føre til en dialog om hvordan man kan få gjort op med sexismen i politik. Ikke at der skal peges fingre. Vores mål er, at få en bedre kultur i politik. Gruppen afholdt en demonstration på Christiansborg, mod sexismen i dansk politik. Maria havde på det tidspunkt i "Opgør med sexismen i dansk politik" en ny Facebook gruppe med flere tusinde medlemmer. Medierne har været ublu, og meget ubehagelige overfor Maria og Camilla. De fik 6-7 opkald om dagen, med ubehagelige journalister. Medierne har været et vigtigt værktøj, men det har været nødvendigt at styre dem. Heldigvis var der også mange feministiske journalister.

Man kunne ikke ringe og spørge kvinderne (ofrene) om de havde en historie. Men vente til, at kvinden selv kontaktede journalisterne. Til de/hun var klar.

Herefter var oplevelsen at, der på tværs af brancher og partier, blev slået ring om hinanden. Man er oppe mod stærke kræfter, også på de indre linjer, for det er skadeligt for partiet, med disse sexismen sager. Vi har kæmpet alene og hver for sig.

Maria kæmpede med Frank Jensen og Camilla kæmpede med Inger Støjberg. Det var nogle hårde slagsmål, som krævede at vi var til stede. Vi udtalte os om alle partier. Og ikke kun vores eget parti. Eks. Frank Jensen – her blev Maria nødt til at melde sin holdning ud, efter at Frank Jensen stod på rådhuset og foreslog at han skulle gå forrest. Det blev det tydeligt, at hun blev nødt til at kommentere på sagen.

Resten er historie.

De sejre, der er høstet i kølvandet på debatten er, at der er blevet holdt møder med ligestillingsministeren. (Og nu er ligestillingen lagt ind under beskæftigelsesministeren, det er vigtigt) Og punktet er kommet med i tre parts forhandlingerne – En undersøgelse viser at flere tør stå frem i dag. Mange brancher og fag har nu sagt fra. Og det ruller videre for fuld fart.

Medierne prøver at gøre det til enkeltindivid sager – det er svært at stå imod. Men det skal vi. Det var det stærke budskab, som vi fik med os fra Camilla og Maria.

Møde 4. (3.juni 2021 i 3F –hurra)

Endelig kunne vi mødes fysisk igen i Kampmannsgade. Oplægget var denne gang af Anne Panknin Kristensen uddannelseschef fra Danske Rederier. Overskriften var "Kvinder i Danske Rederier".

Hun fortalte kort, om det at være kvinde i søfarten gennem de sidste 500 år. "Charter for flere kvinder i ledelse". Det er noget der arbejdes med også i søfarten.

#MeToo har også ramt søfarten. Det har været super godt. For det har været rigtig svært for kvinder i søfarten. På søen har du ikke veninder eller familie, du kan kontakte, hvis du har problemer med kollegaer eller arbejdsmiljø. Derfor er der lavet forskellige tiltag, f.eks satellit telefon, som kan bruges i nødstilfælde. "Help Line".

Men den bruges meget sjældent af kvindelige søfarende.

Nøgen billeder ombord m.m. er en kultur der skal ændres, det er der heldigvis andre mænd der kæmper for. Der er sket fyringer på denne baggrund også.

Der er taget forskellige andre initiativer, livlinjer til kvinderne, før de tager afsted er også vigtigt. F.eks en veninde de kan ringe til.

Synligt værdisæt. Bæredygtighed og grøn omstilling skal være med til at rekruttere flere kvinder.

Hvorfor søger flere kvinder ikke ansættelse i søfarten? Vi er alle fyldt med fordomme og bias.

"Rewrite the rules" – "Always reklame". Den viser at vi ikke er opmærksomme på vores kønsidentitet, og hvordan vi reproducerer vores fordomme.

(Se den her : [Always reklame](#))

Rederierne kører en rekrutteringskampagne i september hvert år, den hedder : Girl Power – Det blå Danmark.

Danske Rederier har lavet deres egen U tube kanal – her laver de klip fra hele landet om de forskellige rederier. Børnene syntes det er sjovt.

Den blev oprindeligt lavet for at familier og andre kan få kendskab til hvad der sker til søs, når mor eller far er på arbejde, til søs. Det er blevet en lukket verden. Så vi lavede den som et rekrutterings værktøj.

Mentorordning for unge kvinder til søs. Det skal støtte unge kvinder i begyndelsen af deres søfarts karrierer.

Der mangler kvinder i søfarten, hvis der ikke gøres noget, så vil der aldrig komme flere kvinder i søfarten.

Måske skal der kvoter til for at få flere kvinder søfarten.

Se også U tube kanal om "Hvordan børn reagerer på forskelsbehandling" :

Uddannelseschef
Anne Panknin
Kristensen
mange

Børn der reagerer på forskelsbehandling

”Tæt på” hændelser og andre Incidents skal indberettes – sker der noget uheldigt, har man pligt til at handle som kollega også. Hvis der er sex chikane eller andet, så har kollegaerne pligt til at handle på det. De må ikke stiltiende se på. Men det er svært, da det ofte er en del af kulturen. Og noget der er foregået gennem flere år, så ved kaptajnen det også. Det gør det ekstra svært at sige fra, som enlig kvinde blandt mange sømænd. For hvis ledelsen er en del af problemet, hvem går du så til?

Debat:

Hvad med lønnen – er der ligeløn i branchen? Det er der ikke. Men til september bliver der trukket statistik på alle de ansatte i søfarten, og herefter vil man spørge kvinderne om deres løn, og om de mener der er ligeløn.

Der er enkelte kaptajner i branchen. Men man må ikke sejle, når man bliver gravid. Der er for langt til en læge. Efter fødsel og barsel vælger de fleste kvinder at gå i land. Men certifikater, forældes efter 5 år. (Det koster ca. 1.mill. At ”on borde”, en søfarende der har været i land).

Forslag: Man kunne event. ansætte en pædagog eller en medhjælper, til at tage sig af kvindens børn m.m. om bord, når de er på arbejde.

95% af de ansatte på skibene, er asiater eller udlændinge. . Kun ca. 5% af de ansatte er danskere, derfor bliver mændene også ensomme, og går i land. Muligheden for at kunne videreudvikle sig til søs, skal forbedre. Ellers får vi ikke unge mænd og kvinder ind i branchen, fremadrettet.

Næste gang – akademikerne – forskeroplæg Anders Larsen og Chantall – kønsidentitet i Danmark.

Møde 5. (19.august 2021 i 3F)

I anledning af pride festivalen havde vi et oplæg fra forsker Anders Larsen, i sin karakter som drag performer Chantal Alarab. (Nylig fraskilt 43 årig kvinde). Arbejder på et universitet.

Chantal fortæller:

Chantal er ikke et sexsymbol, jeg har aflæst verden omkring mig, og fundet at Chantals karakter, er den jeg skulle være som drag.

Første gang ude i virkeligheden, konstaterede jeg, at jeg er farlig for verden. Der bliver spyttet på mig og der bliver kastet ting efter mig Jeg opdagede at jeg tiltrak mig opmærksomhed, fordi jeg var høj, stor og en mand i dametøj. Heldigvis var vi 10 drags der var ude sammen, vi stiftede et drag bureau sammen, den aften. Og derfor skete der mig heldigvis ikke noget.

Men jeg opdagede, at det er jeg er tilstede i rummet, får nogle til at ville korrigerer mig. De vil fortælle mig, hvordan jeg skal være. Det oplever jeg aldrig som Anders.

Jeg har oplevet så meget godt, men også meget skidt som Chantal. Jeg har lært hvilke kroppe der har rettigheder til at være i rummet, og hvilke der ikke må. Jeg ved selvfølgelig ikke hvad det vil sige at være kvinde, men jeg ved hvad det vil sige, lige pludselig ikke at have de privilegier, men som mand har. Når jeg bevæger mig ud som Chantal, og går ind på en bar. Så går der ikke ret længe, før jeg pludselig, har en hånd i min røv. Og det er 9 ud af 10 gange. Og min røv er mange lag skumgummi, så der skal meget til før jeg kan mærke det, men jeg kan mærke hænderne kravle rundt på mig. Og jeg kan også mærke hænder i skridtet. Så ret hurtigt er min krop ikke min egen, eller ikke min egen som når jeg er en mand. Og jeg tænker. At det er jeg nok ikke den eneste der oplever. Da jeg nævnte det for en veninde, sagde hun til mig: Er det først nu du fatter det? Og ja, jeg syntes ellers ikke at jeg er specielt grim som mand, men der er sgu aldrig nogen der har ravet på mig/Anders.

Det næste jeg oplevede det var, at folk meget hurtigt gav mig råd, til hvordan jeg kunne blive smukkere. Når jeg sidder på en bar, så kommer der folk hen og siger til mig: Du ville være meget smukkere, hvis du barberede mine arme. Hvad bilder folk sig ind? Jeg træffer da selv, de valg om hvordan jeg skal se ud. Men damehår der ikke vokser på hovedet, de er farlige, og skal af. Men det fik mig til at opdage nogle systemer. Andre kalder det for kasser. Ordrede systemer. Naturligt, hvis noget stritter imod her, så skal det korrigeres. F.eks damehår på armene.

Jeg plejer at beskrive verden som et soveværelse, i det her soveværelse der vil vi gerne have orden. Der kommer måske gæster. Det skal se pænt ud. Derfor har vi et skab nede i hjørnet, hvor vi har puttet alt rodet/alle kjolerne ind i. Det jeg gør, når jeg ser ud som Chantal, det er at lader skabet stå åbent, og så tager jeg kjolerne på. Den transformation der sker for mig, den bliver enormt rodet for folk. Jeg udfordrer deres syn på, hvad køn er, og det er jo ikke kun mænd der bliver påvirket. For hvis man taler klassisk feminisme, så er kvinderne med til at bibeholde patriarkatet, og det er næsten det der er mest smertefuldt. At dem der er undertrykt, er med til at bibeholde et undertrykkende system. På samme måde, som der er mange bøsser, der er med til at bibeholde et undertrykkende system. Det undertrykkende system er så internaliseret, at vi ikke opdager det. Og når vi opdager det, så siger vi

det er naturligt. Og det siger vi, for at bibeholde det eksisterende system. Selv om det her drag det er 90% sjov, så er der også alvor i det. Vi fanger folks fulde opmærksomhed, når vi optræder på scenen som drags. Når man får folks fulde opmærksomhed, så er det ikke nok at være sjov. Man skal også ville noget! Folk har så lidt tid. Vores vigtigste ressource er tid. Derfor skal man have noget på hjertet.

Nede under mine lag af sjov, er der altid noget der gør ondt, der er altid noget der griber fat om noget. For ellers syntes jeg ikke at det var noget værd. Så kunne jeg lige så godt gøre det derhjemme, hvis jeg bare skulle have det sjovt.

For et års siden skrev jeg til et feministisk blad om, hvad det er jeg laver. Jeg skrev den som et interview med mig selv. På det tidspunkt havde jeg læst meget om kønsteori, og jeg havde læst at køn var en performance. Jeg havde svært ved at finde ud af, hvad det betød. Men jeg forklarede det som det at gå ind at synge karaoke, der kan man lidt af melodien og teksten er skrevet, og man læser teksten og synger den op. Laver fracheringer, eller synger falsk, måske med vilje. Da jeg skulle skrive dette, var jeg nødt til at kigge tilbage på min barndom. For jeg har altid gjort tingene mere end perfekt, jeg kan alt det der forventes af en rigtig dame. Jeg opdagede at jeg fra en tidlig alder, havde været bevidst om at jeg var forkert. Jeg opdagede at voksne kiggede på mig, og var bekymret. Fordi jeg ikke var som de andre drenge. Da jeg snakkede med nogle af mine venner om dette, så sagde de at de også havde skammet sig fra en tidlig alder. De havde lært at gøre deres lyse stemmer mørkere, og ikke tale for meget med hænderne. De havde lært, at skamme sig over at sidde med benene over kors, når de satte sig i en stol. Og de skammede sig så meget, så de havde

lært sig selv ikke at gøre det. Så det at performe gjorde de ikke kun for omverdenen, men også for sig selv. De var blevet deres eget publikum. De holdt hele tiden, øje med sig selv. Skammen gennemsyrede dem og dikterede dem, de kunne se det i omverdenens øjne.

Så derfor overvejede jeg også, hvad det var jeg havde gang i nu. Første gang jeg tog Chantal på, det var enormt skræmmende. Anden gang, da skulle jeg ud i offentligheden. Og da tænkte jeg meget på, hvad folk ville tænke. Tror de, at jeg gerne vil være en dame i virkeligheden? Tror de, at jeg er pervers? Hvad tænker de om mig? Tænker de han er blevet skør? Jeg opdagede, at jeg selv havde en masse fordomme, som jeg ikke troede jeg havde, og det lå som en ur suppe inden i mig. Og dikterede mig i alle mine handlinger, fordi jeg ville undgå at være forkert, i andres øjne. Mn meget tidligt tænkte jeg, at jeg ikke ville begrænses af min egen skam. Jeg vil ikke lade mig begrænse af, at nogen tænkte dårligt om mig. Alt skammen, fra at jeg var en lille feminin dreng som barn, at jeg kunne lide at klæde mig som operasangerinde og ikke kunne tackle nogen i fodbold. Jeg kunne se på de voksne dengang, at de troede der var noget galt med mig. Så det troede jeg også. Jeg troede, at jeg blev nødt til at rette mig ind, for at blive rigtig. Jeg blev nødt til at holde mit "soveværelse" rent, at holde dørene lukket til skabet. Men jeg opdagede at det behøvede man faktisk ikke. Så jeg åbnede dørene til skabet og tog alle kjolerne på, men det var ikke nok. Jeg ville prøve at se, hvor langt jeg kunne tage det. Altså, hvor langt, kunne jeg tage det skamfulde, eller det mest smertefulde for mig? Og hvad opdager jeg på vejen? Og jeg opdagede meget, jeg opdagede, hvornår har jeg retten til min egen krop, hvornår har jeg retten til at definere min egen krop, hvilke privilegier har jeg. Jeg opdagede at jeg var heldig, jeg kunne tage det af. Og få mine privilegier tilbage. Jeg opdage at hvis jeg kigger ud på byen, så er den lavet til mænd og ikke kvinder. For når jeg går alene på gaden om aftenen som Chantal, så er jeg bange. Så kan der ske alt. Sådan tænker jeg aldrig, når jeg går på gaden som mand. Byen er tegnet af en mand, og ikke tænkt, hvordan det er at gå gennem byen som kvinde. F.eks hæle på brosten m.m. Jeg bliver en krop først og fremmest, når jeg er Chantal, jeg forstår verden på en anden måde som Chantal. Jeg har lært at bruge min krop, til at forstå verden. Jeg er blevet stærk af det. Jeg er blevet en bedre underviser. Jeg har fået en helt anden respekt for transkønnede, for jeg har opdaget at noget som jeg kan lege med, og pille af, det er noget som de ikke bare kan tage af. For mange transkønnede er det et spørgsmål om liv og død. Så jeg har fået stor respekt for deres kamp. Og jeg er blevet en meget bedre allieret. Og jeg er blevet meget tryggere i, at kalde mig selv for Feminist.

Debatten efterfølgende i netværket var meget reflekterende. Vi har alle haft og har holdninger til Drags, og ikke alle i netværket, har været klar over hvor seriøst et projekt, det er for mange Drags. Men overordnet følte alle at de gik betydelig mere oplyst fra netværksmødet, end da de kom. Vi skal være villige til at tage de svære diskussioner, og lytte efter. For målet er retfærdigheden for alle menneskers rettigheder, retten til at bestemme over deres eget liv. Det vi mindst forstår, skal vi huske at lytte endnu nøjere efter.

Møde 6. (16.september 2021.)

På dette netværksmøde skulle deltagerne lave en politisk slagsang. Det er Karina Willumsens levevej, så hun holdt et oplæg om, hvordan man kan lave en god politisk slagsang. Humor og satire er rigtig gode måder, at få sine budskaber ud på, uden at man skal blive vred, og argumenterer med hele verden. Karina fortalte, at det ikke behøver at være så svært at skrive en sang. Hun gav os eksempler og værktøjer, til at lave vores første sang. Herefter sad vi to og to og skrev sange sammen. Det var virkelig inspirerende. Og sjovt.

Skal det rime, skal der være vers, hvilken rytme o.s.v. vi havde mange overvejelser med vores sangskrivning.

Efter vi havde skrevet sangene, optrådte vi for de andre med vores sange.

Vi fik nogle gode grin, og det var sjovt og anderledes at skulle lave politik på denne måde.

[Hør Karina synge her.](#)

Møde 7. (28.oktober 2021.)

Emnet på dette netværksmøde var: **Kvindelige Tegneserie skabere** – v/forsker Dennis Jacob Rosenfeld.

Oprindelig startede tegneserier til dem som ikke kunne læse. Det startede som tillæg i avisen, om søndagen. Tegneserier er et udbredt middel, til at lære børn at læse.

Dennis kunne fortælle, hvordan der er udbredt sexismen i tegneserier. Både i selve tegneserierne, men også i dem som tegner stregerne.

Nogle, af de kendte kvindelige tegneserie tegnere, er nævnt nedenfor, hvis i skulle have interesse i at læse dem og finde dem frem fra historiebøgerne.

- I 1902-1904 startede den første kvinde, med at lave tegneseriestriber "The Angel child" i avisen.
- Grace Drayton var en anden tegneserietegner, som skabte nogle tegneseriefigurer, som passede ind i kønsrollemønstrene, og var familiehumor uden kant.
- Faye King, (1910) journalist og en af de første selvbiografiske tegneserietegnere. Hun var en kendt smuk kvinde, som blev skilt og måtte derfor kæmpe for anerkendelse.
- Rose o' Neill lavede i 1912 tegneserier, som blev et kæmpefænomen. Der blev lavet dukker og plakater "Kewpies"- voldsomt populært, men ufarligt.
- Nell Brinkley var en "semi pornografisk" (cheese cake artist) tegner og hun tegnede halvnøgne kvinder, og havde derfor svært ved at få anerkendelse.
- Edwina (1925) lavede "Tippie og Cap" - en politisk tegneserie i aviserne. Det fortsatte de næste 40 år.
- Martha Ora (1933) lavede tegneserie om det store børskrak, som den eneste i den periode.

Det første tegneseriehæfte kom i februar 1935. her samlede man mange af striberne fra aviserne, og skabte superhelte og blev voldsomt populært. På grund af anden verdenskrig, var der mangel på mandlige tegneserietegnere. Det gav kvindelige tegnere, mulighed for at komme frem.

- June Tapp Mills – "Det havde været en fantastisk skuffelse for børnene, hvis de opdagede at de fantastiske og virile figurer var skabt af en kvinde" – mente mange mænd dengang.
- "Miss Fury". Det blev trods alt en stor succes, selv om hun i starten måtte slette sit fornavn.

- "Camilla" by Victor Ibsen, var også en kvinde der måtte have et andet navn. Alt var stærkt kønnet dengang, man troede ikke at drenge og piger ville læse de samme tegneserier.

Herefter opstår der tegneserier, som begynder at blive politiske og farlige. I 1950 er der en kvindelig tegneserietegner, der søger optagelse i "fagforeningen for tegnere", men hun blev i første omgang nægtet optagelse, fordi hun var kvinde. Efter at hun skrev et meget velformuleret brev til fagforeningen, om at der ikke stod noget om dette, i deres vedtægter i fagforeningen, blev de nød til at optage hende i fagforeningen.

- Tove Jansson laver "Mumi troldene" i 1930 og har stor succes.

Men herefter går udviklingen for de kvindelige tegnere tilbage. For nu er krigen slut og mændene kommer tilbage fra krigen.

Historierne i tegneserierne ændrede sig herefter meget, og handler igen, meget om traditionelle kønsroller, krigstegneserier og uhyggelige tegneserier.

I midt halvtredserne, faldt tegneseriernes succes meget. Man mente at børnene tog skade af at læse dem, og der var offentlige afbrændinger af tegneserier. Også i Danmark.

Derefter indførte branchen selv censur. Herefter skabte man Comic x. Tegneserier der førtes uden om censuren.

Kvinderne fik på dette tidspunkt nok af, at det kun handlede om mænd og mænds seksualitet. Derfor skabte de "Wimmens Comik"

Der blev derfor i 1972 lavet tegneserier, om folk der ikke passede ind i kønsnormerne.

- Roberta Gregory lavede "Comic books aren't just for Boys anymore".
- Aline Kominsky-Crumb lavede tegneserier om alle de emner der var brandfarlige. Blandt andet om udseende og sex.

Kvinderne blev altid stereotyp fremstillet i tegneserierne, det var nogle af de kvindelige tegnere trætte af.

Og fra slutningen af halvfjerderne fik de kvindelige tegneserietegnere gennembrud.

Det tog 20 år, og i dag er der 50/50 mænd/kvinder i tegneserietegningerne.

- Alison Bechdel (1982-2008) som mest er kendt for "Dikes to look out for" – den indeholder redskaber, til at se om en film er sexistisk.

Mest kendt er "Big Dell testen" (En film med mindst to kvinder – som taler sammen om andet end en mand)

Det er en test, som i dag bliver brugt på universiteter m.m., for at checke om en film er sexistisk.

Hun har også lavet en kendt tegneserie, "Fun Home" om sit eget liv som lesbisk, og den handler også om, at faren er homoseksuel.

- Marjane Satrapi – "Persepolis" (2003) er en tegneserie om en iransk kvinde, der fortæller sin egen selvbiograf, i som tegneserie.

Den er meget politisk, og kønspolitisk.

- G. Wilson er en amerikaner der er konverteret til Islam, og bliver spurgt om hun vil lave en tegneserie med en muslimsk kvinde, (Miss Marvel) der er superhelt. Den bliver en megasucces.
- Margaux Motin er en fransk tegneserietegner som foregriber debatten om moderskabet, i sine streger.
- Mary Heathcote laver en tegneserieserie "Suffragate" om kampen for kvinders stemmeret.

Personer og historiske fakta i serien er baseret på virkeligheden.

Så kommer webtegneserierne- da internettet kom – "Web-Toon" havde 100.000.000.000 læsere på websitet i 1990.

Internettet revolutionerer tegneserierne. Så myldrer kvindelige tegneserietegnere frem:

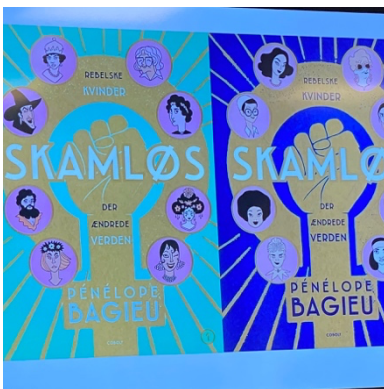
- Franske Penelope Bagieu laver tegneserier om rebelske kvinder. "Skamløs" Hun laver den som en blog. "Kvinder der gør som det passer dem" er den franske undertitel. Den handler om overgreb og andre meget politiske emner.
- Julia "The Late Bloomer" en historie om hendes transformation til kønskifte.
- Emil Ferris "My favorite things is Monsters" er en kæmpe bedrift og fantastisk tegneserie med politiske budskaber og fantastiske tegneserier, inspireret af Carla.
- Nora Krug tegnede "Heimat" om sin tyske familie og arvesynden som tysker.
- I skandinavien har der været en feministisk bølge, på tegneseriefrenten. Caroline Stjernfeldt "I morgen bliver bedre".
- Jessica Hallböck "Girls just wanna have Fun"
- Raina Telgemeier "Kvalme" Hun har kæmpe succes. 5% af alle solgte tegneserier i USA, er hendes streg. Hun ligger på bestsellerlisten, og er tilmed røget på den almindelige litteraturliste, så meget sælger hun.

Dick Tracy tegneserien er efter 90 år, overtaget af en kvindelig tegner.

Der er ikke mange danske tegneserietegnere endnu, med politiske tegneserier. Miljøet er også meget lille i Dk.

Man kan ikke leve af at lave tegneserier herhjemme.

Efterfølgende havde vi en debat om, hvor vildt det er, at sexismen foregår så mange steder, og på så mange plan. Ikke mange af os deltagere på FL21 havde tænkt over at selv tegneserier er et sted, hvor kvinder er blevet undertrykt gennem så mange år. Både i det der bliver tegnet, men også som dem der tegner stregerne.

Møde 8. (2.december 2021)

Vrede, Humor og handling var emnet for vores sidste møde i netværket og FL21's juleafslutning.

Aftenen var arrangeret som en debatgruppe, hvor aftenens gæster (Sanne Søndergård, Sandy West og Sara Ferreira) debaterede forskellige spørgsmål, om sexismen og "Metoo" – og i hvor, debatten, også med gode input og kommentarer fra medlemmerne af FL21, øvrige kom rundt om rigtig mange spændende ting.

Er feminisme stadig relevant?

Sanne Søndergård, komiker og stand up er : JA, det er stadig relevant. For 10 år siden fik hun altid spørgsmålet, men i dag er det blevet mere tydeligt at der er brug for det. Sygeplejernes strejke, ligeløn og overgreb. Så i dag bliver hun ikke stillet spørgsmålet mere, når hun er ude og debatterer. Det handler overordnet, om at der bliver set ned på alt det feminine.

Sandy West, journalist: JA, det er stadig relevant. Det gør mig vred, at dem der for 10 år siden talte vores sag ned, nu har set lyset, fordi de selv har oplevet noget, og derfor er blevet feminister. Det er blevet mode. Det gør meget ondt, når man har taget alle tæskene igennem alle årene, at der så bare kommer en sejlede ind fra siden og skriver en bog. Og får spotlyset.

Sara Ferreira, (ejer af butikken kritisk pynt: JA, det er stadig relevant. Men man bliver vanvittig af, at det hele tiden går et skridt frem og to tilbage. "Pink Wasching" er blevet moderne lige p.t. Det er "in" at være feminist. Men der er stadig forbehold i at sige det. Så mange siger: Jeg er feminist, men ikke så slem feminist som xxxx.(og så finder man altid en feminist, der er "værre" mere radikal, end sig selv).

Vi skal prøve at blive vredere....hvornår var i sidst vrede?

Sanne: Brian Mørks kommentar på Twitter om, at kvinder skal lære at sige fra – det pissede mig helt vildt af. Jeg har en personlig oplevelse af hvordan det er at sige fra, hvordan man bliver kørt ud på et sidespor!

(Gas-lightning: Når man manipulerer folk, til at tro at deres egen oplevelse ikke er rigtig.)

Strukturel gas-lightning foregår også – det er 20 år siden, hvorfor sagde de ikke fra dengang. Som 23 år usikker ny praktikant, er det fucking svært at sige fra, overfor store TV personligheder. Dem cheferne ikke kan lide, har det rigtig svært, og de får aldrig de gode jobs.

Som praktikant har du de færreste ressourcer, hvorfor er det så dig/hende der skal sige fra? Det handler om de mænd, som folk altid har kunne lide, de pludselig viser sig at være nogle frygtelige mænd. Det vil folk ikke acceptere. Derfor må det være kvinden der lyver.

Til en konfirmation i sommers oplevede jeg en kvinde på 55 år, der sagde, at hun syntes også at det var blevet for meget, alt det der med Jes Dorf. Jeg var ved at eksplodere, mit i familiefesten. Jeg prøvede at sige til hende, at det der kom frem i medierne ikke er hele historien. Jeg kendte selv flere historier om Jes Dorf og Frank Jensen.

Men jeg kunne ikke nå ind til hende. Jeg har derfor måtte acceptere, at vi ikke kan nå alle. Jeg kan ikke bruge min energi på alle dem, der ikke fatter en skid, så bliver jeg udrændt.

Sara: Til sidst får man det sådan, at man ikke kan mere. Min vrede rammer mig alt for hårdt. Cheferne "Groomer" pigerne – de finder de sårbare piger, som viser at de vil have en stilling, eller er meget ambitiøse. De andre kvinder, er de jo bare flinke overfor. Det burde man tale mere om.

Det er så svært for de unge kvinder at tale om. Det er så svært for Sofie Linde. Så er det svært for alle.

Vi taler om de privilligerede kvinder. Men hvad med de unge kvinder på gaden. Alt det lort de skal finde sig i. (her hørte vi en historie om Dyrby, for 14 dage siden på en cafe med en veninde – han er som for 20 år siden)

Hvordan kan vi holde humøret oppe og vrede nede?

Sara: Man kan ikke være aggressiv med en glimmer kop. Så jeg laver "kritisk kunst". Det er min meditation.

Sanne: Humør er et perspektiv, komedie og tragedie plus tid = så kan man lave sjov med det. Det giver et helikopterperspektiv.

Der skal jokes med det, så man sparker på de rigtige. Man skal aldrig sparke ned af.

Sandy: Det er lidt min pligt, at gøre grin med alle de idioter der stiller sig frem på Face book. F.eks Naser Khader, jeg skrev i mommentarsporet på hans opslag, om at han var "tilbage" - har du så ikke brug for massage mere? Jeg prøver at obstruerer privilegierne for de mænd, der i årevis har haft privilegier, som de ikke havde ret til, men som ingen har påtalt.

Jeg hænger Dyrby ud på Twitter hver dag i øjeblikket. Mænd har altid måtte mobbe kvinder og alle andre minoritetsgrupper, men når de bliver mobbet så er det voksenmobning. Den dybere refleksion over det der sker i øjeblikket, forsvinder den?

Facebook viser kun en lille del af befolkningen. 67% af befolkningen, syntes at "Metoo" har været en god ting.

I dag kan man godt sige at man er feminist, uden at blive brændt på bålet. I øvrigt skal vi ikke kalde det 4 bølge feminist, det har været en modstand der har kørt siden år 500. Ikke en "bølge"

Det handler ikke om at du er et dårligt menneske, men at du er syltet ind i kultur og opdragelse, som har lært dig at tænke sådan.

Vi er blevet reduceret til "bølgen" – det push back vi oplever fra patriarkatet, sætter os hele tiden tilbage.

Kan vrede blive kollektiv aktivisme? Den bevidsthed om at sexismen holder pigerne nede, vi skal italesætte, hvordan vi er blevet reduceret som kvinder? Og hvad vi gjorde ved det? Det starter med jokes, men det ender med drab på kvinder. Vi har talt voldtægt og krænkelser, men drab taler vi stadig ikke om. Vi er blevet groomet hele livet. At kræve det man vil have, det er kvinder for flinke til. Mange fødende kvinder har oplevet det som et overgreb at føde, fordi der ikke er tid til at give kvinden det hun ville have.

Og debatten fortsatte med mange flere spændende input. Vi drak gløgg, spiste æbleskiver og fik alle en lille julegave med hjem.

Gå ikke glip af FL22, programmet er ude, se at få meldt dig til hurtigst muligt.

Håber vi alle ses igen til FL2022. Du kan allerede melde dig til nu.

